

Beethoven

Mijn broer en ik hebben kaarten gekregen voor het Concertgebouw. Bij de ingang staat een Russisch trio met accordeon, viool en balaika om ons alvast in de stemming te brengen. Maar wat speelt die viool vals! De mensen haasten zich naar binnen. Op het programma staat het vioolconcert van Beethoven, dat beschouwd wordt als een van de mooiste concerten uit de vioolliteratuur. Een violiste heeft het eens vergeleken met de beklimming van de berg Olympus een hele expeditie met prachtige vergezichten.

De solist is de Duitse violist Veronika Erberle, iemand op haar 16e het al speelde en sindsdien overal gevraagd wordt. Ze komt op in een middenblauwe jurk. Ze speelt prachtig. Maar het meest indrukwekkend zijn de momenten als ze niet speelt tijdens de orkestpartijen. Ze staat voor het orkest kaarsrecht met op geheven hoofd. Er valt een sterke licht op haar serene gelaat, ze lijkt wel een beeld van een Griekse godin. Met haar neus in de lucht alsof de muziek wil opsnuiven. Haar gezicht een en al toewijding. Haar ogen dicht en een frons van concentratie. Ze is één met de muziek. Het lichaam wiegt licht mee met de wind van de klank.

De dirigent is een heel andere persoon, een Bourgondische verschijning. Zijn jasje kan maar net dicht over zijn volle buik. In de zijn tred iets onevenwichtigs als hij gedronken heeft. Ik ben bang dat hij tegen een instrument zal trappen of van zijn verhoging in het publiek valt. Zou hij fysiek wel in staat zijn deze bergtocht aan te gaan? Zijn motoriek bij het dirigeren is ongebruikelijk. Het lijkt alsof hij maar wat doet alsof een komiek als mr Bean op de bok staat. Toch klinkt het mooi en weet hij het concert tot grote hoogte te brengen. Uiteindelijk is de top bereikt! Tijdens de staande ovatie krijgt de Godin een omhelzing van de bezwete Bourgondiër.